

[Kai Moltke.]

oppositionen, noget af det, som blev så stærkt revset her i salen i går af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen.

Men til selve sagen: hvorfor har jeg stillet dette ændringsforslag? Først og fremmest fordi man i udvalget havde rettet det spørgsmål til den højtærede boligminister, om han kunne skønne over, i hvilket omfang urimelige lejeansættelser havde fundet sted, og hertil blev svaret, at man intet skøn havde over dette. Men når det ligger sådan og de 2 regeringspartier åbenbart er meget uenige om, hvordan det ligger med lejeniveauet i nybyggeriet siden 1. april 1959, hvad var så rimeligere end at tage et sagligt udgangspunkt, undersøge tingene på baggrund af det foreliggende materiale, og det vil sige lade lejeaftaler efter 1. april 1959 registrere med de lejebetingelser, der er opstået siden den tid? Er det store flertal af disse aftaler rimelige, sunde, ja, så må selv det ærede medlem hr. Thestrup være tilfreds med en sådan konstatering; så har man en fjer i hatten, og jeg forstår derfor ikke denne utilbøjelighed til at gå med til en sådan registrering.

På den anden side, hvis lejerne er urimelige inden for denne periode, så forstår jeg ikke den højtærede boligministers og de ærede radikale og socialdemokratiske ordføreres betænkelighed ved inden for dette tidsrum at give huslejenævnene samme bemyndigelse, som man har tiltænkt dem for det fremtidige byggeri. Det er jo mangel på logik, en mangel på logik, som ganske simpelt udspringer af manglende saglig viden, fordi der ingen reelle og forsvarlige undersøgelser er blevet foretaget på dette vigtige område; det er på høje tid, de finder sted.

Så lige et par ord om de såkaldte tagetagehistorier. Ja, jeg prøver jo gerne i det omfang, det er muligt, at komme til den bedst mulige forståelse med sådanne partier og organer, som må tænkes at følge en social linje i boligspørgsmålet, og jeg læste også for nogen tid siden med stor interesse

en artikel i regeringens blad Aktuelt, hvori man fremdrog et konkret tilfælde fra Esromgade nr. 20-24. Her blev der ryddet op i nogle pulterkamre, og man indrettede i stedet nogle etværelses lejligheder. Hvad er resultatet blevet? Efter at man har lavet reparationerne færdig for godt 200.000 kr., møblerne iberegnet, står man med det smukke resultat, at man bortforpagter disse tidligere pulterkammerværelser, og i forpagtningssum har værten sikret sig 36.000 kr., men ved genudlejning fra forpagterens side bliver summen, som man får ind for disse værelser, 58.200 kr.

Nu kommer sådanne indtægter ikke fra himlen, de kommer fra lejerne, og hvordan er lejernes vilkår? For et dobbeltværelse giver man såmænd kun 180 kr. ugentlig, medens man for et enkeltværelse slipper med 130 kr. — altså ikke i månedlig leje, men i ugentlig leje! Det vil sige, at i dag udlejes pulterkamre i gamle ejendomme på Nørrebro til noget, som for et enkelt- eller dobbeltværelse svarer nøjagtig til niveauet i de nyopførte lejligheder med de højeste omkostninger igennem de seneste år.

Jeg kan ikke for alvor tro, at den højtærede boligminister, endsiige det socialdemokratiske parti, skulle mene, at det, når forholdene er så grelle, ikke er på høje tid at udvide lovens bestemmelser, så i hvert fald sådanne misbrug forhindres. Jeg ved ikke, hvad det er for ophøjede principper med hensyn til pris- og avancekontrol, man her opererer med under en helhedsløsning, hvis helhedsløsningens pris- og avancekontrol ikke må overføres på den måske i øjeblikket største post på den almindelige arbejderfamilies budget. Derfor tror jeg, det er nødvendigt ikke blot at registrere, men at give denne lovs paragraffer virkning tilbage til den 1. april 1959, eftersom forudsætningen jo er, at nævnene kun griber ind i tilfælde af misbrug, i tilfælde af oplagt urimelig lejeansættelse.

Jeg må som det sidste punkt, når man taler om nævnene og det uheldige i at indføre normer, anføre, at det jo ikke er